

številke, J. O. Golobov Prav tega mislim. Imam že toliko njegovih pesmij v rokah, da lahko sodim o njem, dasitudi ga ne poznam po obrazu. Kdo je ta J. O. Golobov? Sedaj je mož v zreli dōbi. Zibelka mu je tekla ob bregu Save na Dolenjskem. Zato pozdravlja v pesmici svoj rojstni kraj:

Visoko nad bregovi Save
Mi mala rojstna vas leži;
Pošiljam srčne ji pozdrave,
Srcé mi vedno tja želi.

Že zgodaj se je ločil sirota od tega kraja ter podal k svoji teti, ki ga je vzgojala kot lastna mati; a rojstni kraj ljubi nad vse:

Oj rad bi s pesmico poslavil
Z daljave te, moj rojstni dom!
Še mlad sem deček te ostavlil:
Li v tebi kdaj še bival bom?

Drag mu je spomin na prva leta:

Pozdravljene domače trate,
Kjer rad igral sem deček čil,
Nabiral prve cvetke zlate,
In v prve vence sem jih vil!

Pozdravljen tudi gaj zeleni,
In ž njim veselih tičic glas,
Pozdravljen bistri vir studeni:
Spomina mi ne zbrise čas.

Vprašam: ali ni to — priprosta sicer, vendar — prava poezija? Poglejmo še dalje v njegovo življenje! »Starejša sestričina me je učila dečka poznavati črke, a potem je šlo samo od sebe dosti dobro dalje. Samouk sem torej z malo izjemo, ki niti župnijske šole nisem obiskoval. Za časa mojih deških let še iste v K. ni bilo. V pisanju so me malo poučevali iz prijaznosti nepozabljeni gospod J. N., za kar jim Bog daj večno plačilo.«

»Izučil sem se krojaštva in se še sedaj dosti zadovoljno pečam s tem rokodelstvom. V 24. letu svoje dōbe me je obiskala smrtno nevarna bolezen in mi utisnila pečat trpljenja. Ostal sem bolehen menda tudi zaradi neprestanega sedenja; a vendar še lahko opravljam svoj posel.«

»Če tudi sem krojač, ni mi šivalni stroj uničil veselja do čitanja in petja. O delapustnih časih z mladeniškim ognjem čitam, pōjem in pišem.«

»Knjige so mi spremljevalke skozi življenje, prijetna družba v samoti in tolažnice v žalostnih urah. Knjige so mi tudi — kako bi se izrazil? — neki daljnogled, skozi katerega gledam v jasni podobi daljno obljubljeno deželo, deželo

sreče in veselja, deželo krščanskih idealov. Kajti hrepeneče moje srce teši za nepoznano srečo, lajšam si jo s pesmicami, v katerih se tako rad oziram kvišku k očetu vse tolažbe.«

Prepisal sem do črke natančno pismo vrlega pevca. Ni se pač ta nadejal, kakšno osodo bo imelo, a čitatelji naši naj izvedó ta lep vzgled častne strani našega naroda — slovenskega samouka.

Dragi pevec pa, ti mi ne zameri, da sem te tako postavil pred občinstvo, proti tvoji nadi, proti tvoji želji! Da si samouk, to ti je v čast, da si rokodelskega stanú, tega nisi sam kriv. A meni je v srčno, res veliko veselje prav to, da si rokodelskega stanú. Ne sramujem se kar nič ne povedati, da me srčna ljubezen veže z onimi stanovi, ki si s težkim delom svojih rók morajo pridobivati vsakdanjega kruha. In povem tudi prav rad, da so mi odmevale srčne strune čitajočemu pesem: »Mladiču«. Da, tako sem tudi sam govoril in čutil pošiljajoč svoje mladeniče-sirote med bližnji in daljni svet na pošteno delo.

(Dalje.)

Pregovori.

(Nabrani v Motniku 1869—1888.)

Ko imajo volka v mislih, rad pride.

Z vozom noter, z vozom ven.

Gnoj z dvorišča, hčera od hiše.

Graščinskega petelina ni dobro slišati.

Konja ne k hiši, konj je oderuh. (Za male kmetije.)

Kogar gostilničarji in godci hvalijo, ni prida človek.

Brat bratu ne smé povedati, da je pozna setev dobra.

Prvi dobiček ne ostane v mošnici.

Na prvi dobiček se ni zanesti.

Hišna vrata s kolom podpré. (Reče se takemu, ki gre brez opravka po vasi.)

Bogatega bolezen in revnega prešič slovita.

Če ogenj bolje piba, bolje gori.

Če mrho bolje brodiš, bolje smrdi.

Kdor si z vinom roke omiva, nima žuljavih.

Vsake oči imajo svojega slikarja.

Kdor denarje posojuje in blago upuje, tisti si jezo kupuje.

Vse nesreče sto.

Posojilo se veseli povračila.

Pri bratu ni kaj pobrati.

Ura teče, pa nič ne reče.

Nabral K. Križnik.

Listnica uredniška. G. P. Ne zamerite! Ni mogoče vsakemu gōsp. pisatelju, še manj pa na vsako pismo drugih dopisovalcev odgovarjati, dasi bi radi. Zakaj ne, to si lahko mislite. — Gg. naročnikom se utegne čudno zdeti, zakaj se redno ne nadaljujeta dva pričeta spisa. Iz uredniških ozirov: treba ustrezati gg. pisateljem in med temi je — saj veste — urednik zadnji.

Listnica upravniška. Gg. naročnike lepo prosimo, naj javijo pravočasno premembo bivališča ter povedó izrečno zadnjo pošto.

Cena: Za celo leto 2 gld.; za pol leta 1 gld. Uredništvo in upravništvo je v Marijanišču.

Izdajatelj, lastnik in urednik dr. France Lampe. Tiskala »Katoliška Tiskarna« v Ljubljani.